

POSTANOWIENIE

Dnia 11 czerwca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Jan Górowski (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa A. M.

przeciwko M. K., M. K. oraz Gminie W.

o ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 czerwca 2008 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 12 marca 2008 r., sygn.

akt I ACa (...),

oddala zażalenie i przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego na rzecz adwokata D. K. - Kancelaria Adwokacka ul. W. w W. kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych z 22 % podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 12 marca 2008 r. Sąd Apelacyjny odrzucił apelację powódki wobec jej nienależytego opłacenia, tj. nieuiszczenia od tego środka odwoławczego opłaty podstawowej.

W zażaleniu powódka zarzucając obrazę art. 93 k.p.c., art. 130 § 1 k.p.c. oraz art. 373 zd. 2 k.p.c., a także art. 6 oraz art. 13 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950 r (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.) oraz art. 45 Konstytucji wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie trzeba zauważyć, że pełnomocnik powódki otrzymał wyrok z dnia 20 grudnia 2007 r. Sądu pierwszej instancji wraz z uzasadnieniem w dniu 9 stycznia 2008 r. Imieniem powódki wniósł apelację, która wpłynęła na Biuro Podawcze Sądu Okręgowego w W. w dniu 22 stycznia 2008 r. Powódka natomiast w otwartym terminie do wniesienia tego środka odwoławczego, bo w dniu 23 stycznia 2008 r. wniosła pismo procesowe zatytułowane „załącznik do apelacji powódki” W tym uzupełnieniu z odwołaniem się do wniesionego przez jej pełnomocnika tego środka odwoławczego skarżąca podtrzymała swoje roszczenie i wniosła jak dotychczas. Poza tym podniosła zarzuty dotyczące prawa materialnego, wskazując jej zdaniem naruszone przepisy, oraz ich uzasadnienie.

Pierwszym i podstawowym zarzutem skarżącej było twierdzenie, że Sąd Apelacyjny zignorował i całkowicie pominął fakt, że oprócz podlegającej odrzuceniu a *limine* apelacji jej pełnomocnika z dnia 22 stycznia 2008 r., powódka osobiście w dniu 23 stycznia 2008 r. wniosła ten środek odwoławczy i w związku z tym powinna być wezwana o uzupełnienie jego braków fiskalnych i formalnych. Należało zatem zbadać charakter tego pisma zatytułowanego „załącznik do apelacji powódki od wyroku Sądu Okręgowego Wydział I Cywilny z dnia 20 grudnia 2007 r. sygn. akt: I C (...).” Nie budzi wątpliwości zapatrywanie, że niewłaściwe oznaczenie, pisma nie stanowi przeszkody do nadania mu biegu i rozpoznania w trybie właściwym. O charakterze pisma decyduje bowiem nie jego tytuł, lecz treść – co jednak nie oznacza, że omawiany zarzut był uzasadniony.

Z pierwszego zdania pisma powódki wynika, że stanowi ono nie odrębny środek odwoławczy, lecz uzupełnienie apelacji złożonej przez jej pełnomocnika. W załączniku tym skarżąca nie odwołała, ani też nie zastąpiła wniesionego przez adwokata środka odwoławczego własnym, a jedynie go „poszerzyła” o dodatkowe zarzuty materialne. W związku z tym trzeba podkreślić, że można je podnieść nie tylko w apelacji, ale i po terminie do jej wniesienia, a nawet na rozprawie apelacyjnej, albowiem sąd drugiej instancji z urzędu stosuje prawo materialne (por. uchwałę siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, Biuletyn SN 2008, nr 1, s. 13).

Skoro więc pismo powódki nie stanowiło apelacji, to dalsze zarzuty nie mogły być już uzasadnione, gdyż opierały się na błędnym założeniu, że stanowiło ono odrębny środek odwoławczy. Na marginesie można jednak zauważyć, że Sąd Najwyższy już wyjaśnił, że jeżeli strona korzysta nieprawidłowo z przysługującego jej prawa do zaskarżenia orzeczenia sądowego i skutek tego spotyka się z uzasadnionym

odrzuceniem wniesionego środka odwoławczego, to nie może skutecznie odwoływać do art. 45 Konstytucji ani do art. 6 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności dla wykazania, że została pozbawiona możliwości sprawiedliwego rozpatrzenia jej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2000 r., II CKN 713/00, LEX 51983).

Z tych względów zażalenie uległo oddaleniu (art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).